

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Vadász és Poledovits Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe.**, ügyintézők: dr. Poledovits Zsolt és dr. Vadász Ferenc ügyvédek) által képviselt **felperes (felperes címe.)** felperes részéről a dr. Farkas László ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes (alperes címe)** alperes ellen kártérítés iránt indított perben a Fővárosi Bíróság 2006. június 22-én kelt 30.G.40.772/2005/8. számú ítélete ellen felperes részéről 9.sorszám alatt előterjesztett fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2007. január 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer forint) Ft másodfokú perköltséget és 24.000 Ft (huszonnégyezer forint) - az alperes által a közbenső ítélet megfellebbezése miatt lerótt - illetéket.

Felperes a saját költségeit maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság előtt 2004. március 16-án indult perben a felperes módosított keresetében az alperest kártérítés címén 44.375.000 Ft, valamint ennek 2001. június 1-től december 31-ig járó évi 20%-os, 2001. január 1-jétől a kifizetés napjáig járó évi 11%-os késedelmi kamata, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 339.§-a valamint a 350.§ (3) bekezdése alapján. Kárigényét a

tulajdonában álló, de annak használatától megfosztott ingatlan után 2001.június 1-től 2004 május 15-ig tartó időszakra havi 1.000.000 Ft + áfa összegű használati díj figyelembevételével jelölte meg.

A felperes keresetének ténybeli alapjaként előadta: az **adóssal** 2000. január 12-én megkötött opciós szerződés alapján 2000. június 7-én megszerezte a ... Közzeti Földhivatalnál ... helyrajzi szám alatt nyilvántartott, a ... szám alatt található ingatlan tulajdonjogát, melyet az illetékes földhivatal 2000. június 9-én jegyzett be az ingatlannyilvántartásba. Az ingatlan birtokbaadásának megtagadása miatt a (korábbi tulajdonos) **adós** ellen pert indított, melynek során a ... Városi Bíróság 5.G. 20.649/2000/7. számú ítéletében kötelezte az eladót a fenti ingatlan kiürített állapotban történő átadására. A kötelezett az ítéletben foglaltaknak nem tett eleget, ezért vele szemben végrehajtási eljárást kezdeményezett 0603- 9 Vh. 428/2000. szám alatt.

A **adós** a ... Megyei Bíróság 2.Fpk. 06-01-000082/12. számú jogerős végzése alapján 2001. május 28-tól felszámolás alá került, kijelölt felszámolója az alperes. A felszámolás kezdő időpontját követően a felperes a felszámolót szólította fel arra, hogy az ingatlan birtokbaadása iránt intézkedjen, felhívása azonban eredménytelen maradt. A felperes kérelmére a folyamatban lévő végrehajtási eljárás során a ... Városi Bíróság 25. sorszámú végzésével - **adós** adóssal szemben - 50.000 Ft végrehajtási bírságot szabott ki. A felperes 2003. december 22-én ismételt felszólította levélben a felszámolót, hogy a jogerős ítéletben foglaltaknak tegyen eleget, haladéktalanul intézkedjen az ingatlan birtokbaadásáról, ez azonban csupán 2004. május 19-én történt meg, mert a felszámoló a felszámolás alatt álló adós gazdálkodó szervezet működésének befejezését követően volt hajlandó csak az ingatlant átadni.

A felperes álláspontja szerint a felszámoló ezzel a döntésével csaknem három éven keresztül megfosztotta őt a tulajdonát képező ingatlan jogszerű birtoklásától és hasznosításának lehetőségétől, e magatartásával a részére kárt okozott. A felperes hangsúlyozta, hogy az alperes, mint a felszámolás alá került adós törvényes képviselője felelős azért a kárért, amely a hasznosítás elmaradása miatt következett be, s megegyezik az ingatlan csaknem háromévi használati díjának összegével.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta. A jogalap körében arra hivatkozott, hogy a perbeli esetben a **adós** felszámolójaként, annak képviseletében járt el. Az ingatlant a felszámolás alatt álló adós birtokolta, és nem a felszámoló gazdálkodó szervezet, ott az adós végzett termelő tevékenységet. A Ptk. 219.§ (2) bekezdése alapján a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosulttá, illetőleg kötelezetté, ennek értelmében amennyiben történt is jogellenes károkozás, azért az adós lehet felelős és nem a felszámoló. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felszámoló az adós érdekében és gazdasági érdekének megfelelően járt el, amikor azt a döntést hozta, hogy a termelést folytatja, a már megkötött szerződéseket teljesíti, mert ezáltal a hitelezők igényeinek kielégítést szolgáló bevételekre tett szert, és az adós dolgozóit is foglalkoztatta még egy ideig. Az adós korábban pert indított a Fővárosi Bíróság előtt a birtokláshoz való jogcím visszaszerzése céljából korábbi értéknövelő beruházásaira hivatkozva, mert meggyőződése szerint a perbeli ingatlanra

beszerelt 10-15 millió Ft értékű gépek okán az ingatlanon tulajdonközösség keletkezett. Később e perben a keresetét megváltoztatta és a vételi jogot biztosító szerződést a már felszámolás alá került adós nevében megtámadta uzsorásszerződés és feltűnő értékaránytalanság jogcímén is, a pert azonban elvesztette. Hivatkozott arra is, hogy az adós tulajdonában álló, de a felperes ingatlanához tartozó épületekbe beépített gyártógépek kiszserelése az elválasztással - becslése szerint - 6-10 millió Ft értékcsökkenést eredményezett volna. Az adós ezzel az egy telephellyel rendelkezett, itt folytatta a termelő tevékenységét (a ... helyrajzi számon csak egy irodaépület áll). Hangsúlyozta, hogy az adós nem tudta volna finanszírozni termelő gépei más helyre történő áthelyezését, ami szintén a tevékenysége korai megszüntetéséhez és ezzel közel 100 munkavállaló évekkel korábbi elbocsátásához vezetett volna. Állítása szerint a felperes és az adós képviseletében eljáró felszámoló között folyamatosan voltak tárgyalások a perbeli ingatlan bérletéről is, megállapodás azonban nem született. Azzal is érvelt, hogy a perbeli ingatlan az adós tulajdonában maradt szomszédos (... helyrajzi számú) ingatlannal együtt korábban egy ipari egységet képezett, ez az ipartelep egy bejáratral rendelkezett a felperes ingatlana felől. A közös használat várható problémái, valamint a két ingatlan közös közműrendszere indokolta azt a törekvését, hogy a két ingatlan közös értékesítését kezdeményezze, mely nem járt eredménnyel. Kiemelte, hogy a Cstv. 57.§ (2) bekezdés b) pontja szerint felszámolási költségnek minősülnek a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével, továbbá vagyonának megóvásával kapcsolatos költségek és az adósnak azon kártérítési kötelezettségei, amelyek a fenti időpont utáni gazdasági tevékenységéből keletkeznek. E törvényi rendelkezés alapján - álláspontja szerint - a felperes az adóssal szemben az igényét felszámolási költségként jogosult érvényesíteni hitelezőként, de a felszámolóval szemben közvetlenül, külön perben nem léphet fel alappal. Amennyiben a vagyon egy részét kártérítési jogcímén, felszámolási költségként kell a felszámolás során kifizetni, s ennek következtében a hitelezők nem jutnak kielégítéshez, a felszámolás befejezését követően nyílhat módja a hitelezőknek perelni a felszámolót a Cstv. 54. §-ának rendelkezései alapján. A kár ilyen esetben az az összeg, ami a hitelezőknek jutott volna, ha a kártérítési összeg felszámolási költségként kifizetésre nem került volna az adós vagyonából. Jogi álláspontja szerint a felperes követelése a Ptk. 350.§ (3) bekezdése értelmében sem lehet alapos, mert ez a rendelkezés a vétőképtelen személyre vonatkozó felelősségi szabályt tartalmazza.

Az alperes másodlagosan hivatkozott arra is, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 340.§-a szerinti kárenyhítési kötelezettségének, mert nem kért jogvédelmet az általa jogsértőnek tartott felszámolói intézkedés miatt, s a Cstv. 51.§ (3) bekezdése alapján a kifogás lehetőségével sem élt a felszámoló bíróságnál.

Az összecszerűség tekintetében a felperes igényét eltúlzottnak ítélte meg. A jogalap vitatását fenntartva az alperes a perbeli ingatlan használati díját legfeljebb havi 200.000 Ft összegben tartotta elfogadhatónak.

A Fővárosi Bíróság 2004. szeptember 30-án kelt 30.G. 40.351/2004/3. szám alatt kiadott közbenső ítéletében megállapította, hogy alperes felelős a felperesnek

okozott kárért. Döntésének jogerőre emelkedéséig a per további tárgyalását pedig felfüggesztette.

Az alperesi fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla 2005. április 14-én kelt 11.Gf. 40.082/2005/4. szám alatt kiadott végzésében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárás során 2006. június 22-én meghozott érdemi határozatában az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 550.000 Ft perköltséget.

Határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes 2002. június 7-én megszerezte a ... helyrajzi szám alatt található ingatlan tulajdonjogát, annak birtokba adása azonban az eladó részéről elmaradt. Emiatt kezdeményezett bírósági eljárásban a ... bíróság kötelezte az eladót az ingatlan kiürített állapotban történő átadására. Ennek végrehajtása érdekében a felperes eljárást kezdeményezett. Időközben a **adós**. 2001. május 28-ától felszámolás alá került, kijelölt felszámolója az alperes lett. A felperes felszólította az alperest a birtokba adásra, ez azonban nem történt meg. Az általános hatáskörű bíróság jogerős ítélete végrehajtása során az adóssal szemben 50.000 Ft végrehajtási pénzbírság kiszabására került sor. Az ingatlan birtokba bocsátása csak 2004. március 19-én történt meg, a felperes hitelezői igényt alperesnél nem jelentett be. A felperes Ptk. 339.§-ának (1) bekezdésére alapított keresete az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alaptalan. Kiemelte, hogy jelen ügyben a felperesnek kellett volna bizonyítani az alperes magatartásának felróhatóságát, jogellenességét, az okozott kárt, továbbá az előbbiektől okozati összefüggést, de „ebben a körben semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő”. Határozatának meghozatalakor figyelembe vette, hogy a felperes „nem bizonyította az alperesnek, mint felszámolónak a jogellenességét és felróhatóságát”, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását; másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítását. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem adta indokát annak, hogy a felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján miért nem látta bizonyítottnak az alperes kárfelelősségét, illetőleg milyen jogi megfontolások alapján nem állt az alperesi felszámoló magatartása ok-okozati kapcsolatban a felperesi kárral. Kifogásolta, hogy az ítélet indokolása alapján nem állapítható meg, az elsőfokú bíróság a rendelkezését mire alapította. Hangsúlyozta, hogy a per során előterjesztett okirati bizonyítékai és a felek nyilatkozatai alapján kétséget kizáróan megállapítható, a perbeli ingatlan a felperes kizárólagos tulajdona. Az nem képezte a felszámolás alatt álló **adós** vagyonát és nem állt fenn olyan jogcím sem, amely feljogosította volna akár az **adóst**, akár a felszámolót annak birtoklására. Az ingatlan visszaszolgáltatására - jogerős ítélet alapján - végrehajtási eljárás volt folyamatban, melyről az alperesi felszámoló is tudomással bírt, ennek ellenére csupán a jelen peres eljárás megindítása után szolgáltatta vissza az ingatlant. Hangsúlyozta, hogy

a felszámolói tevékenység megkezdésekor az alperes döntési helyzetbe került, e helyzetben egyfelől mint a felszámolási vagyonnal rendelkezni jogosult felszámolónak, másfelől a saját személyében is döntenie kellett arról, hogy eleget tesz-e az ítélet rendelkezésének, vagy az ítélet ellenére fenntartja a jogellenes állapotot. Bizonyított az a tényállási elem is, hogy az alperes a jogellenes állapot fenntartását választotta, hiszen részletesen előadta, hogy milyen megfontolásokból nem tett eleget a kiürítést elrendelő ítéletnek. Kifejtette: a tényállási elemek fenti láncolata alapján az alperesi magatartás jogellenessége bizonyított és elégséges ahhoz, hogy a Ptk. 339.§-ára alapított önálló kártérítési felelőssége megálljon. A felszámoló fenti törvényi rendelkezésre alapított önálló kárfelelősségét alapozza meg az a teljesen nyilvánvaló körülmény is, hogy jogszerű eljárás esetén a felperesi vagyontárgy a felszámolásban egyáltalán nem lehetett volna releváns, hiszen nem tartozott a felszámolási vagyon körébe. Az alperesnek elsődlegesen jogkövető magatartást kellett volna tanúsítania és eleget kellett volna tennie a végrehajtási eljárás során az adósra kötelezettséget róvó jogerős ítéletnek. Az alperes felelőssége a képviselőként meghozott döntésén alapul, hiszen a felperesi ingatlan jogi körülményeit ismerve a felszámoló mégis „qvázi felszámolási vagyonként” rendelkezett felperes tulajdonával, a jogellenes állapotot évekig fenntartotta s „mindezen magatartásával a felszámolási eljárásban jogtalan előnyhöz jutva harmadik személynek, a felperesnek kárt okozott”. Hangsúlyozta: az alperes indokai kizárólag gazdasági megfontoláson alapuló olyan indokok, amelyek nem adnak kimentési lehetőséget a kárfelelősség alól és amelyek nem rendkívüli méltánylást érdemlő körülmények, továbbá a bíróság jogerős ítéletével szembehelyezkedő magatartás egyáltalán nem tekinthető a felszámolótól általában elvárható magatartásnak. A kártérítés összegének igazolására vonatkozóan a már korábban előterjesztett szakértői bizonyítási indítványát változatlanul fenntartotta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Megismételt érvei szerint a csődtörvény 54.§-a alapján a felszámoló kárfelelőssége az adósra a felszámolás kezdő időpontjában meglévő, illetve a felszámolás alatt szerzett vagyonára terjed ki. Ez a rendelkezés is azt erősíti, hogy a felszámoló az adós vagyonában okozott kárért felel; az adós által más személyeknek okozott kártért az adós felel, mint a munkáltató az alkalmazottja, vagy a gazdasági társaság a vezető tisztségviselője által okozott kárért. A felperes elmaradt haszna, mint az adós gazdasági tevékenységének idegen birtokon történő folytatása következtében keletkező kár a Cstv. 57.§ (2) bekezdés b) pontja alapján felszámolási költségnek minősül, amennyiben a felperes ezt az igényét a felszámolás során érvényesíti. Az alperes álláspontja szerint a Ptk. 339.§ (1) bekezdésére alapított felelőssége sem állapítható meg. E körben kifejtette, hogy a csődtörvény szabályai speciális szabályok a Ptk. 339.§-ának (1) bekezdéséhez képest, ezért az általános szabály ellenében a speciális szabályok alkalmazandóak. A felszámoló felelősségére a Cstv. 54.§-ának rendelkezéseit kell alkalmazni akkor, amikor a felszámoló e minőségében jár el. Hangsúlyozta, hogy az alperes felszámolóként az adós képviselőjeként az adós és a hitelezők érdekeit érvényesítve járt el. Az ingatlan visszaszolgáltatásának késői teljesítése során az alperes semmilyen olyan magatartást vagy mulasztást nem tanúsított, amely a felszámolói

feladatain kívül esett volna, az alperesi gazdálkodó szervezet ezen az ingatlanon semmilyen tevékenységet nem folytatott, azt az adós birtokolta. A végrehajtási eljárás is az adóssal szemben volt folyamatban és ezen az ingatlanon az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezése folyt. A Cstv. 54.§-a, valamint a Ptk. 339.§-ának rendelkezései egybevetéséből az a következtetés vonható le, hogy a felszámoló a felszámolás során vagy saját feladatkörébe tartozóan, vagy az adós törvényes képviselőjeként jár el. Ha az adós törvényes képviselőjeként jár el, cselekményéért a károsult harmadik személyek felé az adós felel. A felszámoló Ptk. 339.§-án alapuló kártérítési felelőssége akkor állapítható meg, ha a felszámoló jogkörét túllépi, vagy a jogkörétől független magatartást tanúsít. Jelen esetben azonban a felszámoló a jogkörét nem lépte túl, intézkedései az adós felszámolásával álltak kapcsolatban. A perbeli esetben a csődtörvény szabályai szerint az értékesítési és a követelés érvényesítési kötelezettsége körében járt el mindvégig, a felszámolói jogkörén kívüli vagy azt túllépő magatartást nem tanúsított. Az adós képviselőjében járt el az ingatlan birtokban tartása körében, ezzel jogtalan előnyhöz az alperesi gazdálkodó szervezet nem jutott, az előny az adós javára áll fenn, ebből is következik, hogy felperes követelését az adóssal szemben jogosult érvényesíteni.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki:

A 2001. május 28-ai kezdő időponttal felszámolás alá került **adós** „f.a.” adós felszámolója az alperesi gazdálkodó szervezet, aki az adós, valamint az adós munkavállalói, továbbá az adós hitelezői érdekében azt a döntést hozta, hogy az adós a gazdálkodó tevékenységét a folyamatban lévő szerződések teljesítéséig folytatja az adós tulajdonából korábban kikerült, helyrajzi szám alatti ingatlanon és arra törekszik, hogy az ingatlan tulajdonjogát az adós részére visszaszerezze, illetve a ... helyrajzi számú ingatlanával együtt a felperes ingatlana együttesen kerüljön értékesítésre. Az adós gazdálkodó szervezet a termelést 2004. március végén fejezte be, majd ezt követően 2004. május 19-én adta át az ingatlant jogszerű tulajdonosának. A felszámoló az eljárás során mindvégig elismerte, hogy az adós a felperesnek, mint az ingatlan tulajdonosának az ingatlan használatáért használati díjat köteles fizetni, ez az összeg a felszámolási költségek közé sorolandó, annak mértéke azonban a felek között vitatott. A felperes hitelezői igényt a felszámolás során az adóssal szemben nem terjesztett elő.

A perben érintett és a felperes által hivatkozott bírósági döntések és végrehajtás az adóst kötelezte és az adós ellen irányult.

A másodfokú bíróság a tényállást a felek nyilatkozatai, az ingatlan birtokbaadásáról készült jegyzőkönyv, valamint az alperesi felszámoló 2004. március 16-án írt levele alapján állapította meg. A kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntése helytálló, annak jogi indokait a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki:

Egy adós felszámolása során előfordulhat, hogy a felszámoló az általa tanúsított magatartással kárt okoz az adósnak, vagy a hitelezőknek, illetőleg a felszámolási eljáráson kívüli harmadik személynek. Az adósnak és legtöbbször a hitelezőknek is oly módon okozhat kárt, ha a magatartása (intézkedése vagy mulasztása) a felszámolási vagyoni csökkenéséhez vezet. A fenti károkozás értelemszerűen a hitelezőket érinti legérzékenyebben, akik emiatt a lényegesen az 1993. évi LXXXI. törvénnyel az 1997. évi XXVII. törvénnyel, valamint a 2000. évi CXXXVII. törvénnyel módosított 1991. évi II. törvény 54.§-a alapján a felszámoló ellen fordulhatnak kártérítési igényükkel. A felszámoló hitelezők felé fennálló felelősségét az 1997. évi XXVII. törvény 23., 24.§-a módosította. A módosítás az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő, illetve a felszámolás alatt szerzett vagyonának a mértékére korlátozta a felszámoló helytállási kötelezettségét (pro viribus felelősség). A csődtörvény 54.§-a a felszámoló és az adós hitelezői védelme érdekében tartalmaz felelősségi szabályt. A felszámoló harmadik személynek történő károkozására a csődtörvény 54.§-ának rendelkezése nem alkalmazható. Ebben az esetben a Ptk. általános felelősségi szabályai szerint lehet a jogvitát elbírálni.

Harmadik személynek okozott kár esetén lényeges annak meghatározása, hogy a felszámoló azt a tevékenységi körén túllépve, vagy a tevékenységi körén kívüli magatartásával okozta-e. Amennyiben a felszámoló jogkörén belül maradt, azt kell megvizsgálni, hogy a kár az önálló felelősséggel végzett tevékenységével (pl. felszámolás bonyolítása, mérlegkészítés) vagy az adós törvényes képviselőjeként tanúsított magatartásával áll okozati összefüggésben. Abban az esetben, ha a károkozó magatartás során az adós képviselőjeként járt-e el, valójában a bekövetkezett kárt az adós okozta, ezért ő vonható felelősségre. A kárigény érvényesítése a felszámolási eljárásban hitelezői igénybejelentéssel és annak felszámolói felülbírálatával történik. Vita esetén „vitatott hitelezői igény” elbírálására kerülhet sor a Cstv.46. § (6) bekezdése alapján.

A perbeli jogvita elbírálásakor először azt kellett eldönteni, hogy a felszámoló a felszámolói feladatai ellátása körében, vagy azon kívül tanúsította a felperes által terhére rótt magatartást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az adós által az idegen ingatlanon, mint korábbi telephelyen folytatott gazdasági tevékenység befejezésével, a korábban kikerült vagyoni visszaszerzésével, illetőleg annak későbbi előnyös értékesítésével kapcsolatos döntés a felszámoló a Cstv.46.§-ban előírt kötelezettségeivel állt összefüggésben, magatartását, intézkedését felszámolói feladatkörön kívül esőnek nem lehet minősíteni.

Ezt követően abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felszámoló, mint az adós törvényes képviselője, vagy mint önálló felszámolói feladatot ellátó személy járt-e el, amikor a sérelmezett (birtokban maradásra irányuló) döntést meghozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint, ha az adós gazdálkodó szervezet a felszámoló irányításával termelő tevékenységet folytat és az általa előállított termék kárt okoz, a Ptk. 310.§ alapján érvényesíthető kártérítési igénnyel a károsult nem a felszámolóval szemben, hanem az adós gazdálkodó szervezettel szemben léphet

fel. Ugyanígy az „f.a.” cég felel, ha vagyonának felszámoló által lefolytatott szabályos értékesítése során hibás teljesítés történik. Ilyen formán akkor is az adós felel, hogyha az adós jogcím nélkül birtokolja más személy ingatlanát. Jelen esetben az adós volt a felperesi ingatlan jogcím nélküli birtokosa, e birtoklással megfosztotta a felperesi tulajdonost az ingatlana hasznosításától, az ebből eredő vagyoni hátrányt az adósnak kell megtérítenie.

A felperes keresetének megjelölt jogcímei közül vizsgálni kellett a Ptk. 350.§ rendelkezéseit is. El kellett dönten, hogy az adóssal együtt vagy az adós helyett felel-e az az adós törvényes képviselője (a felszámoló) az adós által okozott kárért.

A 2006. évi VI. törvény 11.§ (4) bekezdésével 2006. július 1-jétől módosított Cstv. 27/A § (9) bekezdés hatályba lépése után egyértelművé vált, hogy a kijelölt felszámoló tevékenysége során az adós gazdálkodó szervezet képviseletében jár el. A bírói gyakorlat a felszámolót legtöbb intézkedése során korábban is „törvényes képviselőnek” tekintette.

Az ítélkezési gyakorlat a szervezeti képviselőt is törvényes képviselőnek tekinti, mert képviseleti jogáról jogszabály rendelkezik. A szervezeti képviselőt azonban nem vonja a Ptk. 350.§ (3) bekezdésének alkalmazási jogkörébe, e jogszabályhelyet kizárólag akkor alkalmazza, ha a törvényes képviselő a szülő, a gyám vagy a gondnok, tehát a cselekvőképtelen, vagy korlátozottan cselekvőképes személy mellé rendelt képviselő. Figyelemmel arra, hogy a szervezeti képviselő a tevékenységét elláthatja munkaviszonya vagy megbízási jogviszony keretében, az általuk okozott kár megtérítésére a Ptk. 348.§-át, vagy a Ptk. 350.§ (1) bekezdését lehetett alkalmazni.

Jelen esetben a felszámoló képviseleti jogosultsága jogszabályon és a bíróság adott felszámoló szervezetet kijelölő (e körben nem fellebbezhető) határozatán alapul, a felszámoló azonban olyan törvényes képviselő, aki nem áll az adóssal munkaviszonyban, illetőleg megbízási jogviszonyban sem. Speciális jogállására tekintettel a felszámolói tevékenysége során (hitelezőknek) okozott károkért a csődtörvény 54.§-a, valamint a 6/D., 6/C.§-ai tartalmazzak felelősségi szabályokat, harmadik személynek okozott kárért fennálló felelősségre nem tartalmaz rendelkezést. A speciális szabály hiányában alkalmazandó általános polgári jogi felelősségi formák között nincs olyan, amely úgy rendelkezne, hogy (a jogszabály által illetve bírósági határozattal kijelölt) törvényes képviselővel eljáró fél károkozása esetén a törvényes képviselő a képviselt helyett vagy azzal együtt lenne felelősségre vonható.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel - a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárás során a felperes pervesztes lett, köteles megfizetni az alperes perköltségét. Az alperes jogi képviselőjének díját a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. és 4.§-ai alapján 200.000 Ft összegben határozta meg, mely tartalmazza az általános forgalmi adót is. Köteles továbbá a felperes megfizetni az alperesnek a korábbi másodfokú eljárás során

felmerült illeték lerovásából eredő másodfokú költségét is a Pp. 239.§-a, valamint 78.§ (1) bekezdése értelmében.

Budapest, 2007. január 11.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin
bíró

A kiadmány hitelül: